

Quan arribava la tardor, per la TERESA CASTELLS començava una nova tasca: torrar i vendre castanyes.

Els diumenges a la tarda fins al cap vespre a la carretera, davant de ca'n Olivet, mentre el seu marit torrava les castanyes, ella n'anava tallant per a preparar-ne una altra torradora i treia les que ja eren cuites, posant-los dins un cabàs ben abrigades amb un tros de flassada perquè es mantinguessin calentones i amb la seva flaire convidessin als vianants a comprar-ne. I a fe que en venien, perquè hi tenien traça a torrar-les!!!

Però el típic, era els dies feiners. Quan ja era fosc i les famílies estaven reunides al voltant de la llar o del brasser, ella amb un cistellet de castanyes ben abrigades perquè mantinguessin l'escalfor i amb un fanalet a la mà, recorria els carrers de la vila pregonant la seva mercaderia amb veu monòtona i una mica estrident: "Castanyes calentes i torrades qui m'en compra.....? Apa, doncs, que són calentones..... Qui en vol deu cèntims.....?"

I força sovint, mentre passava pels carrers l'ombra de la seva figura allargassada projectada per la flama llengotejant de l'espelma del fanalet, quant sentien la seva cantarella que s'apropava, s'obria alguna porta de qualque casa i un infant la cridava: "Teresa, doncu-m'en deu cèntims!". I ella, posant el cistellet a terra i fent veure que escollia les millors, anava contant les castanyes que podia donar i posant-les a les mans del quin les hi havia demanat, recollia els cèntims i tornava a enfilegar la ronda dels carrers pregonant la mercaderia i amb l'esperança de que noves portes s'obrissin per a donar pas nous compradors, amb la seva veu monòtona i una mica estrident: "Castanyes calentones i torrades, qui m'en compra....? Apa, doncs, que són calentones.... qui en vol deu cèntims.....?"

I recordo que mentre la veu anava esfumant-se carrer